

TORNYOSULNAK A FELLEGEK

Amire a nyugatkanadai farmerek hosszú hónapokon át hiába vártak, az most bekövetkezett. Sajnos azonban ezáltal nem az időjárásban, hanem a távol-keleti politika amúgy is bonyodalmas égboltozatán. Még szerencse, hogy nem fenyegeti ezáltal sem az újházi vagy akár a szülőföldet közvetlen veszedelem, noha jól emlékeznek még vissza mindenki arra a másik augusztusra — tizenkilenc esztendővel ezelőtt — amidőn szintén "jelentelen"-nek ítélt, tisztán "Balkán-tervezeti" események lángborítottak olyan országokat is, melyeknek semmi közük sem volt az előzményekhez.

Még ha a fentiekől teljesen el is tekintünk, akkor is — már érdekesség kedvéért is — tekintünk szét egy kissé a nagy nemzetek "családi" ügyeiben. Természetesen nem szabad az alkalmalmal senkit sem megkérdőznünk, aki esetleg "beavatott" forrásból tudná "hiteles" adatokkal megvilágítani az eseményeket. Hogy miért? Ezt sem titkoljuk! Egyszerűen csak azon jámbor oknál fogva, mert bizonyosan "felvilágosítanánk" a Népszövetség ilyen vagy olyan számú aktájának magas hivatásáról; az sem lehetetlen, hogy a Kellogg-Briand-féle ugynevezett "béke"-paktum magasabb céljairól hallanánk fellengzős értekezést, sőt talán — no már ha volna az illető befentes világpolitikusnak megfelelő vastagságu bőr az ábrázatán — még Benes cseh külügyminiszter legújabb terveiről is értesülhetnénk szép szavakkal körülbástyázott hazugságok formájában. Hogyan s miért, kérdezi a világpolitika fíát a botránnyosan felöltött hazugság-erdőtől nem látó olvasó? Hiszen köztudomású, hogy a Népszövetség éppen Pan Benes kért fel arra, hogy a "leszerelési" konferencia részleteit előkészítse; ennek is megvan a maga magyarázata: Benesék szállítják ugyanis a félvilágnak — mármint a "győztesebbik" felének — a gyilkolászarszámokat!

Miután egy kis kórészt tartottunk a "beavatott" világpolitikusok vidékén, lássuk csak, hogy valójában mi is történik szerte a földgolyó bison. A dolgok tisztán látása kedvéért először kapcsoljuk ki az európai helyzetet, melyet mindannyian — sajnos legtöbb tapasztalatból — annyira jól ismerünk. Vegyük most csak a nagy nemzetek dolgát, annál is inkább, mivel azt a világháború kitérő kapcsán is tapasztalhattuk, hogy a kis nemzetek ügye avagy éppen igazsága se nem szoros, se nem oszt. Ha pedig így áll a bál, akkor valóban némi joggal figyelhetjük meg a "nagy kutyák" marakodását, legalább tisztán látjuk, hogy melyik haraszt honnan zörög.

Már hogy zörög-e? Külvárosi tájékozlással élve "az nem is kifejezés"! Nézzünk csak először is körül a Távol-Keleten. Az orosz-japán feszültség kiélesedése a kínaiaknak sárga fajtásvérrelkező való csatlakozásával nyilvánvaló és minden jel arra vall, hogy a Szovjet is erősen készülődik a nagy leszámolásra, melynek során a sárgák esélyel kétségtelenül kedvezőbbek. Az eddigi manchuariat játék-háború folyamán agyon-csépelt hadi-taktikai találgatások helyett azonban súlyos kimenetelű bonyodalommal kecsesítő tények vették át, melyeket éppen azért vázolunk az alábbiakban, hogy annyiszor hangoztatott megfigyelésünket ismét bizonyítsuk: egyik varju sem kaparja ki a másiknak a szemét, azaz egyik nagyhatalom sem törődik magasabb, erkölcsi igazságokkal, ha más uton látja anyagi érdekeit jobban biztosítva.

Talán nem túlságosan gyanus, hogy amint megkötötték az orosz-amerikai kereskedelmi szerződést, továbbá az orosz-francia érdekszövetséget, ezen szempontlanságban megszünt az addig oly hangos fogvicsorgatás? Sőt nemcsak szent a béke

az eddigi ádáz ellenségek között, hanem amerika flottabázis: épít mindenegyes csendes-óceáni gyarmatán, a francia flotta pedig egyenesen borsot tör Japán orra alá azzal, hogy a ferdeszeműek birodalmának térszomszédságában lefoglal magának egy kilenc szirtből álló sziget-csoportot.

Csak a vak nem látja mindezekben a "jelentéktelen" eseményekben a nagy emberrész egymásba kapcsolódó láncszemeit. A szomorú csak az, hogy az emberiség nagy része még ma sem tanult és szenvedett eleget ahhoz, hogy tisztán lássa a világpolitika mögött vígyorgó "manki-biznisz"-t és akadnak majd, akik ismét odaállnak a vágóhídra — mások érdekében. Pedig a világtörténelem éppen a legutóbbi nagy vérontásai is megmutatta, hogy a testvéröklés nemhogy emberhez nem méltó, hanem merő élet-pocsékolás, melynek sem elméleti, sem pedig gyakorlati értéke nincs. Bocsnát, ez az utóbbi megállapítás nem alkalmazható sem kapitalista, sem boisevista vagy ki tudja hányféle -ista-pista örület zúrosáira, akik a maguk félrevezető jelszavai révén igenis megtalálják minden nemzetközi bonyodalomban ezerszeres üzleti hasznukat.

Beszélgessünk

Az álomból való felébredés sokat jelent. Többet, mint általában gondolják az emberek. Igen sokan nem is gondolkoznak fellette és bizonyára jól is van ez így. Jobb, ha magától értetődőnek tartjuk az alvást és az abból való felébredést. Azonban lesz egy álom, bármilyen édes vagy rémes, mindenre nézve, amiből nem lesz felébredés, legálább is nem a testben. És ez a végeset mégis csak jelentős fényt vet a rendes-álomból való felébredésre.

Egészséges munka és életvezetés hozza meg az egészséges alvást és pihenést. Az egészséges felébredés pedig új erőt kölcsönöz a munkás életnek. Ahol a pihenésben vagy alvásban rendellenesség mutatkozik, ott az életkörülményekben is bizonyára van jókora rendellenesség.

Nos, vannak korszakok, amelyekben az ember, nagy általában, igen nehezen ismer saját magát és még kevésbé életfeladatát. Mintha valamilyen beteges szellemi álomkör gyötörné. A Kelet népei és nemzetei máris ijesztenően hosszadalmas tétlenségben, sőt tunya tespedésben sínylődnék évszázadok óta és a felébredés, ami a mai időben jelentkezik, tulajdonoson visszás és betegesen egyenlőtlen. A Nyugat, ugy lát-szik, meg éppen kezdődő álomkorral viaskodik. Egyesek azt mondják, kimerült vagy kiégett

Az udvariasság nem egyeb, mint jóakarát a kicsiny dolgokban. — "Vossische Zeitung". (Berlin).

Ha mindnyájan egyenlők volnánk, nem volna más örömmünk, csak az állati élvezet. "The Sun" (New York).

Magyar levél — orosz földről

MINDEN KÉPZELETET FELÜLMUL AZ A NÉLKÜLÖZÉS, AMI AZ OROSZORSZÁGI TÖMEGEK ÖSZTÁLYRÉSZE—A VÖRÖS "MENNYSZÁG" BORZALMAIRÓL IR EGY MUSZKA FÖLDRE SZÁRMAZOTT SZERENCSETLEN MAGYAR ASSZONY

A háború alatt Magyarország területére került orosz hadifoglyok közül nemcsak több ezer telepedett meg a Duná-Tiszán, hanem akadtak olyanok is, akik annyira megkedvelték népünket, hogy magyar lányt választottak életársul. Volt azután olyan orosz is, aki mégis visszavágyott szülőföldjére s midőn a határok megnyitáltak, a magyar-orosz asszonyok követék urukat hazájukba. Egy hadifogoly orosz asszalyos magyar származásu felesége Szovjet-oroszországból most a következő megdöbbentő levelet írta Nyugat - Magyarországon lakó rokonainak:

"Még nő se számítson KEGYELEMRE, HACSAK NEM SZÉP ÉS FIATAL!"

"Egy egész év óta már kenyerünk sincs—írja többek között levelében a rettenetes körülmények közé jutott magyar asszony — liszt kenyér és zsír nélkül tengetjük életünket. A nagynehezen összekoldult enni-alvólól már csak néhány marharépm van s így mindig azt kell főzöm. Hogy mekkora a szegénység, arra jellemző, hogy krumplint venni senki sem tud, oly rémesen drága, egy vödörért 40-50 rubelt (20-25 dollár szerk.) is elkernek az oroszok, másutt viszont lehetetlen kapni. Hol vegyünk ennyit, hiszen ennyi pénz itt egész vagyonszámba megy! Eladni valónk nincs, kereset nincs, mert itt mindannyiunknak robotban kell dolgoznom holmi elérhetetlen vörös álmokért..."

"MÉG NŐ SE SZÁMITSON KEGYELEMRE, HACSAK NEM SZÉP ÉS FIATAL!"

"Egy egész év óta már kenyerünk sincs—írja többek között levelében a rettenetes körülmények közé jutott magyar asszony — liszt kenyér és zsír nélkül tengetjük életünket. A nagynehezen összekoldult enni-alvólól már csak néhány marharépm van s így mindig azt kell főzöm. Hogy mekkora a szegénység, arra jellemző, hogy krumplint venni senki sem tud, oly rémesen drága, egy vödörért 40-50 rubelt (20-25 dollár szerk.) is elkernek az oroszok, másutt viszont lehetetlen kapni. Hol vegyünk ennyit, hiszen ennyi pénz itt egész vagyonszámba megy! Eladni valónk nincs, kereset nincs, mert itt mindannyiunknak robotban kell dolgoznom holmi elérhetetlen vörös álmokért..."

Oroszországban nem úgy van hogy odamegy az ember dolgozni, ahol esetleg kereshetne: itt kell elpusztulnunk! Mi úgy vagyunk itt mint a rabszolgák, de azoknak legalább enni adtak. Itt könyörület nincs. Például én nagyon beteg vagyok, de mégis a legnehezebb munkára osztott be a politikai megbízott, egy pökhendi városvegi semmiházi, aki akkor kancsu-

lyemből s hogy vittem fel testemet a farakomány tetejére. Amikor később felébredtem, az egyik nagy ventilátor alatt találtam magamat, ahová a külső világból beszívárgott gyenge fény csalt bizonyára. Csodálatosan jóleső, tiszta levegő áradt felém. Hosszu nélkülözésben elsenyvedt tudóm ismét teljesítva magát s egész testem új erővel, új bátorsággal telt el. Ha fel tudnék kapaszkodni az egyik vasrudra, amely a ventilátort a fedélzettel összeköti s ha ezen előre tudnék mászni, talán észre tudnám vétetni magamat s talán megmenthetném életemet..."

Csak nyugodtan, flu, nem szabad olyan sok mindent egyszerre — hallottam egy hangot, amikor öntudatra tértem. A hajó egyik tisztje mosolyogva állt mellettem s könnyes szemekkel nézett rám. "Hát, te megint a talpfa közötti résekhez tudok ujjammal férkőzni, de ez sem ment. Ugy látszott, hogy kezemből is kivezett már minden érzés, mert ujjaim erőteljű csuszak le a fáról. De talán időközben kitérültek a gerendák közti hézagok, talán a hajó heves mozgása kissé félrelokte a talpfa néhány darabját. Remegő ujjakkal kerestem meg megegyezzen a talpfa közti résekhez, az egyiket megnyomtam s íme, a fa egész könnyen engedett, fogságom ajtja kitérült..."

A legkisebb reménysugár eleget arra, hogy a kimerült ember nem is sejtett új erőkre térsége ólomcsúlyán nehezedett, lelkemre s csak meggyorsította a lassu kínos halál szorongá-

lyest eszik, mert más nincs." Eddig a megdöbbentő levél, melyet úgy adtunk le, ahogy a küldője írta, még a stílusán se változtattunk. Közzétettük pedig ezt a levelet azért, hogy egy orosz földön élő — és nem az "Intourist" orosz utazási iroda jóvoltából agyonédelgetett látogató külföldiek leírásából lássunk bele a szovjet-katasztrófa hajmerező borzalmaiba.

ELVTÁRSNÓ, ŐN TÉVED, HA MEG MERI IRNI AZ IGAZT!

Tisztán felvilágosító tartalmánál fogva tartottuk érdemesnek a Dunántúli Oroszország földről származott magyar nő levélét közzélni. Nagyon jól tudjuk, hogy a mai szomorú világban a földkerekség számtalan más helyéről írhattak volna hasonló — bár borzalmaiban a fentiekhez allg fogható panaszos levelet. Mikor azonban minden gondolkodó lény számtal vetett már a jelenlegi politikai és gazdasági rend hibáival, csak az a csodálatos, hogy még mindig akadnak annyira gyermekek fővel gondolkodók, akik hisznek egy kimondottan tömeg-kiszármányolásra épített kommunista "mennyszag"-ban!

Igazán kár, hogy az oroszországi magyar asszony címét racionál kérésére nem árulhatjuk el, hiszen talán akada futóbolond, aki Kanadából megírta neki: "Elvtársnó, őn téved! A szovjet-rendszer, vagy ahogy mi, öntudálékos kanadai vörösök rátarti kis angol nyelvtudásunkkal bálványozzuk: Unon of Soviet Socialist Republics — azaz hogy, izé, ott hibáz kedves elvtársnó, amidőn nem gondolja meg, hogy ez csak az első ötvenes terv! A rokonokhoz címzett panaszlevelek helyett tessék inkább a vörös terror dicsőítő cikkeket írni — akár csak mi, kik ebből sokkal többet keresünk, mint ön s egész családja a nehéz munkából... Nem, elvtársnó, önnök nem lett volna szabad az igazságot megírnia! Attól eltekintve ugyanis, hogy rontja a "bizniszünket" és kevesebbet fognak gyűjteni zsebünkbe a magyarok, egyenesen szegényt hoz a proletariátusra: nem tudja, hogy a koplalás csak a kapitalista országokban megvetendő, de minden valamirevaló tanácskörtársaságban erény, mellyel a vörös elvek életképességét a saját életünknek a husos fazék kőre toladokottak érdekében való feláldozásával kell minden proletárnak elsajátítania..." X. Y. (Agitátor elvtárs)

"A GYOMRUNK A KENYERET MÁR NEM TUDJA MEGEMÉSZTENI TÖBBÉ"

Férjem most jött meg a városból, hova ismét elvitte Bózsit, ki már tavaly nyáron is ott volt nála. Henrik testvére egy muniológusban dolgozik, azoknak van mit enni. Hozott is a férjem tőle kenyeret, meg egy kis köleskását, meg babot. Amilyen családi örömet szerzett a kenyérnek már a látása is — oly kevés hasznunk volt belőle: ahogy megették a gyerekek, az azon mód ki is hányták. Mert a mi gyomrunk olyan gyenge, hogy a kenyeret már nem bírja megemészteni többé. Így jár az ember, ha folyton csak

ELEVENEN ELTEMETVE A HAJÓ FENEKÉN

EGY VILÁGJÁRÓ MAGYAR
POTYAUTAS NAPLÓJÁBÓL

Amikor három évvel ezelőtt az új élet, a munka és a kereset reményével utra keltem Ausztrália felé, akkor még mint teljesértékű harmadosztályú jeggyel utazó utas szeltem át az Óceánt. Most a teljesen megváltozott gazdasági viszonyok miatt várakozásaimban teljesen csalódom, egyetlen garas nélkül álltam a nyugat-ausztráliai Bunbury kikötőjében s azon törtem a fejemet, hogyan kerülhetnék vissza Európa földréje. Odaiza legalább rokonaim, barátaim vannak, akiknél végső szükség esetén hajlékot és falat kenyeret kaphatok, míg ha továbbra is az ötödik világrész földjén keresek boldogulást, biztos pusztulás a végem. Haza akartam kerülni minden áron. De hogyan, ez volt a kérdés.

Azt a kísérletet, hogy valamelyik hajón alkalmazást találjak, csakhamar teljesen feladtam, mert a kikötőben tucat-szám lézengtek a legtapasztaltabb hajósok s az állásalkotvetőknél tisztára ugyanez volt a helyzet. Nem maradt számomra más lehetőség, mint hogy potyautasoképp tegyem meg az utat. Csak hogy ez nem volt könnyű mesterség. Jó pár nap pal a hajó indulása előtt egyetlen idegent sem engedtek a fedélzetre és tudtam, hogy mi-

előtt a hajó utolsóit kiürítől, a legénység csoportokra osztva, gondosan végigkutatja a hajótest minden olyan zeg-zugát, ahol valaki megújhat. Mégis kísérletet tettem s a dolog csodálatosképp sikerült. A 18.000 tonnás "Rose" nevű hajó talpfaiból és szálfaiból álló rakományának beszállítására több munkás kellett s erre a munkára engem is felvettek. Ilyenformán módomb akadt arra, hogy a hajón körülnézzek s végül az egyik raktárban találtam egy zsigort, amelyet mintha csak nekem teremtett volna a Gondviselés. Egy helyen ugyanis, ahol a felhalmozott szálfa az öbölbe rakott talpfaikkal találkozott, egy sarok révén üresen maradt egy három méter mély, egy négyzetméter nagyságu terület. Álló helyzetben egy ember éppen elfér benne. Ha pár talpfa huzok a fejem fölé, akkor némi vízzel s pár napra való ennivalóval — gondoltam — itt majd csak kihuzom.

Huszonnégy órával utóbb csakugyan rejtkezem gubbasz tottam s vártam, mikor kutatják végig a hajót potyautasok után. Pár tábla csokoládé, öt kilogramm kenyér és egy kanna víz volt egész készletem. Milyen helyet a hajó a nyílt tengeren lesz — terveztem — a fedélzeten másszom. Ott aztán már nem hagynak éhen veszni. Már az indulás előtti éjszakát zugomban töltöttem s miután a szik helyen lefeküdni vagy pláne a ludni nem lehet, türelmetlenül vártam a reggelt. Végre megjelent három matróz és kutatva járt végig minden zugot, sőt az

egyik matróz egy pillanatban ép azokon a talpfaikon állt, melyeket gyorsan a fejem fölé huztam. — Gyalázatosan rakodtak itt be! — morogta dühösen, de azért a talpfaikat nem tola vissza a helyükre. Negyed óra múlva a vizsgálóknak vége volt és este fél éjreztel, hogy a gépek halk moraját mint indítják el a hajót a távoli vizek felé. Isten veled Ausztrália!

Rejtkehelyem hiányai csakhamar szembeűnődnem megnyilatkoztak. Az indulás előtt a raktárba vezető ajtó természetesen lezárták a sly nappal, mikor a nap izzó sugarai átvehitették a fedélzetet, buvóhelyem a levegő rettenetes forró és tiltakasztó volt. A friss fából is ömlött a nehéz szag. Ha kilmáznék rejtkehelyemből, akkor a rakomány tetején — ahol még másfél méternyi szabad terület van, talán kissé hűvösebb levegőre jutnék — gondoltam. Viszta akartam tolni a talpfaikat, utközben már úgy sem fognak megegyezni keresni. De sajátságosképpen a nehéz talpfaik sehogyansem mozdultak. Épp csak az ujjammal fértem a talpfaik és a rájuk nehezéző teher közé, de akármennyire is huztam vagy toltam a fákat, akármennyit vesződtem, csak annyennyit értem el, hogy a nehéz levegőben egész testemet kiverte az izzaság. A talpfaik egy centit sem mozdultak.

Mi történt? Szorongva gondoltam arra, hogy talán a hajó ringása, a hajótestnek a hajóhoz dolgozó gépek munkájával együtt járó vibrálása követ-

kezében az előbb még könnyen mozgó talpfaik megereszkedtek. Lehet az is, hogy az a matróz, aki kutatás közben a fejem fellett állt, a talpfaik helyzetét észrevétlen megváltoztatta. Egy kis erőlködéssel csak lehet ezen segíteni? Mer ha nem akkor...

Nem tudom hány óra hosszat dolgoztam hiába, hogy rejtkehelyem nyílását hozzáférhetővé tennék. Ezerszer és ezerszer a talpfaik közti kis rése szorítottam ujjaimat, erőlködtem, míg végre a bőr véres csafatokaiban lögött ujjaim hegyéről. Helyzetem teljesen reménytelennek látszott. Elevenen el a valogy temetve mindaddig, amíg a "Rose" európai rendeltetési helyére nem ér. Az ut azonban hát hétig tart. Ennivalóm, főleg pedig vizem a legnagyobb takarékoság mellett is legfeljebb pár napra futja. Hacsak csoda nem történik, akkor föl-tart.

A következő napokat félig eszméletlen állapotban töltöttem el. Valahányszor mégis öntudatra ébredtem, órákon át azon dolgoztam, hogy kétségbeesett helyzetemből szabaduljak. A nagy erőfeszítés annyira elgyöngített, a rettenetes levegőtől annyira elkábultam s táplálék híján annyira elerőtlenedtem, hogy kezdem lázálomokat látni. Megjelent előttem európai városok képe, gyötrelmesen kintzót az európai hegyvidékek friss, hűvös levegőjének s a tiszta, hideg forrásvízeknek gondolata. Fogságom teljes sőt térsége ólomcsúlyán nehezedett, lelkemre s csak meggyorsította a lassu kínos halál szorongá-

sától gyöttrődő elemén képzelődését. Csontjaim kimondhatatlanul fájtak s a napok hozszozt való állástól kimerült, reszkető térdeim minduntalan beleütődtek börtönöm falába.

Rég elfogyott utolsó cseppem és utolsó darab kenyérem is. A tiszta öntudat percet most már mind ritkábban jelentkeztek. Tetézte a bajf, tegyem. Ezerszer és ezerszer a talpfaik közti kis rése szorítottam ujjaimat, erőlködtem, míg végre a bőr véres csafatokaiban lögött ujjaim hegyéről. Helyzetem teljesen reménytelennek látszott. Elevenen el a valogy temetve mindaddig, amíg a "Rose" európai rendeltetési helyére nem ér. Az ut azonban hát hétig tart. Ennivalóm, főleg pedig vizem a legnagyobb takarékoság mellett is legfeljebb pár napra futja. Hacsak csoda nem történik, akkor föl-tart.

A következő napokat félig eszméletlen állapotban töltöttem el. Valahányszor mégis öntudatra ébredtem, órákon át azon dolgoztam, hogy kétségbeesett helyzetemből szabaduljak. A nagy erőfeszítés annyira elgyöngített, a rettenetes levegőtől annyira elkábultam s táplálék híján annyira elerőtlenedtem, hogy kezdem lázálomokat látni. Megjelent előttem európai városok képe, gyötrelmesen kintzót az európai hegyvidékek friss, hűvös levegőjének s a tiszta, hideg forrásvízeknek gondolata. Fogságom teljes sőt térsége ólomcsúlyán nehezedett, lelkemre s csak meggyorsította a lassu kínos halál szorongá-

lyemből s hogy vittem fel testemet a farakomány tetejére. Amikor később felébredtem, az egyik nagy ventilátor alatt találtam magamat, ahová a külső világból beszívárgott gyenge fény csalt bizonyára. Csodálatosan jóleső, tiszta levegő áradt felém. Hosszu nélkülözésben elsenyvedt tudóm ismét teljesítva magát s egész testem új erővel, új bátorsággal telt el. Ha fel tudnék kapaszkodni az egyik vasrudra, amely a ventilátort a fedélzettel összeköti s ha ezen előre tudnék mászni, talán észre tudnám vétetni magamat s talán megmenthetném életemet..."

Csak nyugodtan, flu, nem szabad olyan sok mindent egyszerre — hallottam egy hangot, amikor öntudatra tértem. A hajó egyik tisztje mosolyogva állt mellettem s könnyes szemekkel nézett rám. "Hát, te megint a talpfa közötti résekhez tudok ujjammal férkőzni, de ez sem ment. Ugy látszott, hogy kezemből is kivezett már minden érzés, mert ujjaim erőteljű csuszak le a fáról. De talán időközben kitérültek a gerendák közti hézagok, talán a hajó heves mozgása kissé félrelokte a talpfa néhány darabját. Remegő ujjakkal kerestem meg megegyezzen a talpfa közti résekhez, az egyiket megnyomtam s íme, a fa egész könnyen engedett, fogságom ajtja kitérült..."

A legkisebb reménysugár eleget arra, hogy a kimerült ember nem is sejtett új erőkre térsége ólomcsúlyán nehezedett, lelkemre s csak meggyorsította a lassu kínos halál szorongá-

lyemből s hogy vittem fel testemet a farakomány tetejére. Amikor később felébredtem, az egyik nagy ventilátor alatt találtam magamat, ahová a külső világból beszívárgott gyenge fény csalt bizonyára. Csodálatosan jóleső, tiszta levegő áradt felém. Hosszu nélkülözésben elsenyvedt tudóm ismét teljesítva magát s egész testem új erővel, új bátorsággal telt el. Ha fel tudnék kapaszkodni az egyik vasrudra, amely a ventilátort a fedélzettel összeköti s ha ezen előre tudnék mászni, talán észre tudnám vétetni magamat s talán megmenthetném életemet..."

lyemből s hogy vittem fel testemet a farakomány tetejére. Amikor később felébredtem, az egyik nagy ventilátor alatt találtam magamat, ahová a külső világból beszívárgott gyenge fény csalt bizonyára. Csodálatosan jóleső, tiszta levegő áradt felém. Hosszu nélkülözésben elsenyvedt tudóm ismét teljesítva magát s egész testem új erővel, új bátorsággal telt el. Ha fel tudnék kapaszkodni az egyik vasrudra, amely a ventilátort a fedélzettel összeköti s ha ezen előre tudnék mászni, talán észre tudnám vétetni magamat s talán megmenthetném életemet..."

Csak nyugodtan, flu, nem szabad olyan sok mindent egyszerre — hallottam egy hangot, amikor öntudatra tértem. A hajó egyik tisztje mosolyogva állt mellettem s könnyes szemekkel nézett rám. "Hát, te megint a talpfa közötti résekhez tudok ujjammal férkőzni, de ez sem ment. Ugy látszott, hogy kezemből is kivezett már minden érzés, mert ujjaim erőteljű csuszak le a fáról. De talán időközben kitérültek a gerendák közti hézagok, talán a hajó heves mozgása kissé félrelokte a talpfa néhány darabját. Remegő ujjakkal kerestem meg megegyezzen a talpfa közti résekhez, az egyiket megnyomtam s íme, a fa egész könnyen engedett, fogságom ajtja kitérült..."

A potyautasokat rendszerint nem valami kegytűs kézzel kezelik s ez alól kapitányunk sem volt kivétel. Morogva és szitkozódva még három napig pihenést rendelt számomra, azután munkába osztott. Azt hiszem hogy az edénymosásban, rész-tisztogatásban, padlósurolásban és festésben olyan gyakorlatra tettem szert, hogy bárkivel megállnám a versenyt.

Huthmeyer Henry

lyemből s hogy vittem fel testemet a farakomány tetejére. Amikor később felébredtem, az egyik nagy ventilátor alatt találtam magamat, ahová a külső világból beszívárgott gyenge fény csalt bizonyára. Csodálatosan jóleső, tiszta levegő áradt felém. Hosszu nélkülözésben elsenyvedt tudóm ismét teljesítva magát s egész testem új erővel, új bátorsággal telt el. Ha fel tudnék kapaszkodni az egyik vasrudra, amely a ventilátort a fedélzettel összeköti s ha ezen előre tudnék mászni, talán észre tudnám vétetni magamat s talán megmenthetném életemet..."

Csak nyugodtan, flu, nem szabad olyan sok mindent egyszerre — hallottam egy hangot, amikor öntudatra tértem. A hajó egyik tisztje mosolyogva állt mellettem s könnyes szemekkel nézett rám. "Hát, te megint a talpfa közötti résekhez tudok ujjammal férkőzni, de ez sem ment. Ugy látszott, hogy kezemből is kivezett már minden érzés, mert ujjaim erőteljű csuszak le a fáról. De talán időközben kitérültek a gerendák közti hézagok, talán a hajó heves mozgása kissé félrelokte a talpfa néhány darabját. Remegő ujjakkal kerestem meg megegyezzen a talpfa közti résekhez, az egyiket megnyomtam s íme, a fa egész könnyen engedett, fogságom ajtja kitérült..."

A potyautasokat rendszerint nem valami kegytűs kézzel kezelik s ez alól kapitányunk sem volt kivétel. Morogva és szitkozódva még három napig pihenést rendelt számomra, azután munkába osztott. Azt hiszem hogy az edénymosásban, rész-tisztogatásban, padlósurolásban és festésben olyan gyakorlatra tettem szert, hogy bárkivel megállnám a versenyt.

Huthmeyer Henry

Jó tudni...

A jóvendő legjobb prófétaja a mult. — "Times" (London).

Akik nagyon bűnösök, sohasem bőlcsék. — "Corriere d'Italia" (Róma).

A siker csupa ígér, amíg az ember el nem éri. Milyet eléri, olyan mint a tavalyi fészek, amelyből már elszálltak a madarak. — "Maasbode" (Amsterdam).

APAI JÓ TANÁCS

Fiam, házasságod előtt fogadj el tőlem egy jó tanácsot — oktattja házassulandó fiát az apa.

— Mi az a jó tanács, édesapám?

— Hagyd, hogy kisebb esetekben legyen a feleségednek igaza és te csak nagyon jelentős ügyekben mondd ki a döntő szót.

— Bevált ez apámék házasságában?

— Hogyne! Harminc évi házasságom alatt nem adódott egy jelentős ügy sem!